

บทที่ 2

โครงสร้างของนวนิยาย (Structure of Novel)

เมื่อได้ทราบถึงลักษณะทั่ว ๆ ไปและความหมายของ “นวนิยาย” แล้ว ในขั้นต่อไป ก่อนที่จะทำความเข้าใจนวนิยายเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ผู้อ่านก็ควรจะศึกษาความรู้เกี่ยวกับลักษณะโครงสร้างของนวนิยายเสียก่อน เพราะการเรียนรู้ถึงรายละเอียดเกี่ยวกับส่วนประกอบที่สำคัญ ๆ ของนวนิยายแต่ละเรื่อง จะช่วยทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องได้ง่ายเข้า และทำให้สามารถวิจารณ์ได้อย่างถูกต้องว่า นวนิยายเรื่องนี้ดีหรือไม่ดีเพียงใด

สำหรับโครงสร้างของนวนิยายที่จะกล่าวถึงในบทนี้ ก็คือ

1. Plot
2. Characterization
3. Setting
4. Point of View
5. Style and Tone
6. Descriptive and Narrative technique
7. Dialogue
8. Theme

I. PLOT (How a story develops)

ส่วนประกอบสำคัญประการแรกในการเล่าเรื่อง หรือการเขียนนวนิยายก็คือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ตามปกติในชีวิตจริงเหตุการณ์ต่าง ๆ จะเกิดขึ้นอย่างไม่เป็นระเบียบและไม่ต่อเนื่องกัน เหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้นอย่างไม่มีเหตุผล ไม่มีความสัมพันธ์กัน แต่ในการเล่าเรื่องนักเขียนจะเล่าถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างไม่มีระเบียบเช่นเดียวกับในชีวิตจริงมิได้ เพราะจะทำให้เกิดการสับสนและไม่น่าสนใจ ฉะนั้นนักเขียนจึงต้องกำหนด plot ของเรื่อง ซึ่งหมายถึงการกำหนดเอาไว้ว่าควรจะเล่าถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่องมากน้อยเพียงใด สำหรับหลักการโดยทั่ว ๆ ไปในการวาง plot ของเรื่องก็คือ

๑. การวางแผน (a plan) หมายถึงการที่นักเขียนกำหนดไว้ว่า จะกล่าวถึงเหตุการณ์ใดบ้าง โดยเลือกเฉพาะเหตุการณ์ที่สำคัญ และจำเป็นในการดำเนินเรื่อง เพราะนักเขียนไม่อาจเล่าถึง

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทุกอย่างเช่นในชีวิตจริงได้ ขึ้นต่อไป คือ การจัดลำดับเหตุการณ์ให้เป็นระเบียบ โดยคำนึงว่า เหตุการณ์ใดควรเกิดก่อน เหตุการณ์ใดควรจะเกิดขึ้นทีหลัง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจง่าย

๒. เหตุการณ์ต่าง ๆ ต่อเนื่องกัน (a series of actions) หมายความว่าในการเล่าเรื่อง สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจะต้องมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด มิใช่กล่าวถึงเหตุการณ์หนึ่งแล้ว ต่อไปก็กล่าวถึงเหตุการณ์อื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกันเลย เช่น การเล่าว่า “A King died. A Queen died” จะเห็นว่าเหตุการณ์ ๒ อันนั้นมีความต่อเนื่องกัน

๓. เหตุการณ์ต่าง ๆ จะต้องมีความสัมพันธ์เป็นเหตุต่อเนื่องกัน (The interplay of one force upon another) หมายความว่านอกจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจะต้องมีความต่อเนื่องแล้ว เหตุการณ์นั้น ๆ จะต้องสัมพันธ์กันในลักษณะเป็นเหตุผลซึ่งกันและกันด้วย (having causal relationship) เช่น การกล่าวว่ “After the King died, the queen died of grief.” แสดงว่า เหตุการณ์แรกเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ที่ตามมา ในบางครั้งนักเขียนอาจจะทำให้เรื่องมีความลึกซึ้งเพิ่มขึ้นอีก โดยเล่าว่า “The Queen died no one knew why, until it was discovered that was through grief at the death of the King.”

สำหรับการเล่าเรื่องที่มีเหตุการณ์สลับซับซ้อนและมีตัวละครมาก บางทีอาจมี plot มากกว่าหนึ่งชั้นไป ในกรณีเช่นนั้นเราจะมีชื่อเรียกว่า main plot กับ sup-plot

- main plot หมายถึงการดำเนินเรื่องที่เกี่ยวพันโดยตรงกับปัญหาความขัดแย้งของตัวละครเอก และเป็นจุดสำคัญของการเล่าเรื่องเช่นนั้น ในเรื่อง **Emma** ของ Jane Austen, main plot คือเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับ Emma ซึ่งทำให้ Emma ได้สำนึกตัวในที่สุดว่าเธอได้ก่อให้เกิดความยุ่งยากต่าง ๆ ขึ้นและพบว่าเธอเองก็หลงรัก Mr.Kingtley เช่นกัน

- sub plot หมายถึงความขัดแย้งอื่น ๆ ในเรื่องที่มีผลกระทบต่อตัวละครเอกและการดำเนินเรื่อง เช่นใน **Emma** หมายถึงปัญหาความรักระหว่าง Jane Fairfax กับ Mr.Frank Churchill และ Harriet กับ Robert Martin ซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้มีผลกระทบต่อ การดำเนินชีวิตของ Emma ด้วย

Elements of Plot

๑. **Conflict** หมายถึงความขัดแย้งที่จะก่อให้เกิดการต่อสู้ ซึ่งอาจเป็นการต่อสู้แบบเปิดเผยทางกาย ทางวาจา หรือเป็นปัญหาภายในจิตใจก็ได้ ความขัดแย้งกันจะเป็นจุดสำคัญในการเริ่มเรื่อง เพราะความขัดแย้งทำให้เกิดการแบ่งแยกเป็นพวกเป็นฝ่าย และแต่ละฝ่ายต่างหาทางพยายามจะเอาชนะซึ่งกันและกันด้วยวิธีการต่อสู้ในแบบต่าง ๆ อันจะทำให้เรื่องราวดำเนินไปอย่างน่าสนใจ และชวนติดตาม เพื่อทราบผลในตอนจบ สำหรับความขัดแย้งในเรื่องอาจแบ่งได้เป็นหลายระดับดังนี้

- Man against Man คือการขัดแย้งระหว่างตัวละครด้วยกันเอง เช่น สามีกับภรรยา พ่อแม่กับลูก พี่กับน้อง เพื่อนกับเพื่อน เป็นต้น

- Man against Himself คือความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละครเอง อันก่อให้เกิดความทุกข์หรือความสับสนวุ่นวายในใจส่วนมากมักจะเป็นการต่อสู้ระหว่างความปรารถนาจะกระทำการอย่างหนึ่งกับความรู้สึกผิดชอบที่ว่าการกระทำนั้นเป็นการไม่ถูกต้อง เช่น Jane Eyre มีความรักและปรารถนาจะแต่งงานกับ Mr.Rochester แต่ไม่อาจกระทำได้ เมื่อทราบว่าภรรยาของ Mr.Rochester ยังมีชีวิตอยู่

- Man against Outside Force คือความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับพลังภายนอกที่แวดล้อมตัวเขา เช่น สังคม ธรรมชาติ เป็นต้น ในเรื่อง **The Scarlet Letter** แสดงให้เห็นความขัดแย้งระหว่างระเบียบของสังคมกับธรรมชาติของมนุษย์ ในเรื่อง **The Old Man and the Sea** เป็นการต่อสู้ของชายชราชาวประมงที่ต้องการจะเอาชนะธรรมชาติ

- Idea against Idea คือความขัดแย้งระหว่างความคิดสองแบบที่แตกต่างกัน โดยมีกลุ่มคนสองฝ่ายเป็นตัวแทนของความคิดแต่ละฝ่าย เช่น นวนิยายของ Thomas Hardy ส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างสังคมเกษตรกรรมกับอุตสาหกรรมส่วนในเรื่อง **Uncle Tom's Cabin** ของ Mrs.Stowe แสดงให้เห็นความขัดแย้งระหว่างสังคมที่มีทาสและการเลิกทาส

๒. Action หมายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอันเป็นผลจากความขัดแย้งในเรื่อง ในการเขียนเรื่องโดยทั่ว ๆ ไป มักจะจัดแบ่งเหตุการณ์โดยสังเขปเป็น ๓ ช่วงด้วยกัน คือ “beginning, middle, and end.” แต่ตามหลักการนี้ ทำให้ไม่สามารถวิเคราะห์ความเคลื่อนไหวของเหตุการณ์ได้ละเอียดนัก ฉะนั้น ในที่นี้จะกล่าวถึงวิธีการวิเคราะห์โครงสร้างของ plot ที่ค่อนข้างจะละเอียดสักวิธีหนึ่ง โดยอาศัยหลักการวิเคราะห์มาจากการเขียนบทละครแบบ Tragedy ของกรีกและโรมัน ตามวิธีนี้จะแบ่งเหตุการณ์ในเรื่องเป็น ๕ ระดับด้วยกัน คือ

- Exposition เป็นการบรรยายรายละเอียดต่าง ๆ ที่สำคัญเพื่อปูพื้นฐานให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อเรื่องต่อไปได้ง่ายขึ้น เช่น มีการบรรยาย setting ที่เกิดขึ้น การแนะนำรายละเอียดบางประการเกี่ยวกับตัวละคร เป็นต้น ในบทแรกของเรื่อง **Emma** Jane Austen ได้ให้รายละเอียดบางอย่างเกี่ยวกับ Emma ตัวละครเอกในเรื่องดังนี้

- Emma Woodhouse, handsome, clever, and rich, with a comfortable home and happy disposition, seemed to unite some of the best blessings of existence; and lived nearly twenty-one years in the world with very little to distress or vex her

ส่วน setting ของเรื่องนี้ คือหมู่บ้านแห่งหนึ่งที่อยู่ห่างจาก London เพียง ๑๖ ไมล์

- Highbury, the large and populous village almost amounting to a town, to which Hartfield, in spite of its separate lawn and shrubberies and name, did really belong, afforded her no equals. The Woodhouses were first in consequence there. All looked up to them.

- Rising Action คือเหตุการณ์เกิดขึ้นต่อไปหลังจากการปูพื้นฐานที่จำเป็นแล้ว ซึ่งจะเริ่มขึ้นด้วยปัญหาความขัดแย้งกัน เช่นใน **Emma** ของ Jane Austen ความขัดแย้งต่าง ๆ เริ่มขึ้นเมื่อ Emma พยายามจะจัดการให้ Harriet แต่งงานกับ Mr. Elton อันเป็นสาเหตุของความยุ่งยากต่าง ๆ ในเรื่อง

- Climax คือจุดที่สำคัญที่สุดของเรื่อง เป็นตอนที่เหตุการณ์มีความตึงเครียดมากที่สุด และเป็นจุดที่จะตัดสินว่าเรื่องจะคลี่คลายไปในทางใด ใน **Emma** ก็คือตอนที่ Harriet สารภาพกับ Emma ว่ารัก Mr. Knightley ซึ่งทำให้ Emma ตกใจมาก และได้สำนึกว่าเธอเองก็รัก Mr. Knightley เช่นกัน

- Falling Action เป็นตอนที่เรื่องราวเริ่มคลี่คลายความตึงเครียดลง ความจริงต่าง ๆ ก็ปรากฏชัดขึ้น และผู้อ่านสามารถจะทายได้ว่าตอนจบจะเป็นเช่นไรใน **Emma** ก็ตอนที่ Emma สารภาพความผิดกับ Mr. Knightley ผู้ซึ่งให้อภัยและสารภาพว่ารัก Emma เช่นกัน

- Denouement (or resolution) เป็นตอนจบของเรื่องทุกสิ่งทุกอย่างได้คลี่คลายลง ปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ ก็ได้สิ้นสุดลง เช่น การแต่งงานระหว่าง Emma กับ Mr. Knightley ในตอนจบ

นอกจากส่วนประกอบที่สำคัญ ๒ ประการดังกล่าวแล้ว นักเขียนยังสามารถทำให้เรื่องราวดำเนินไปอย่างน่าสนใจยิ่งขึ้นโดยใช้วิธีการอื่นมาช่วยดังนี้

- Suspense คือวิธีการที่ผู้เขียนกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความอยากรู้อยากเห็นว่า เหตุการณ์ในเรื่องจะดำเนินไปเช่นใด สำหรับวิธีการก่อให้เกิด suspense

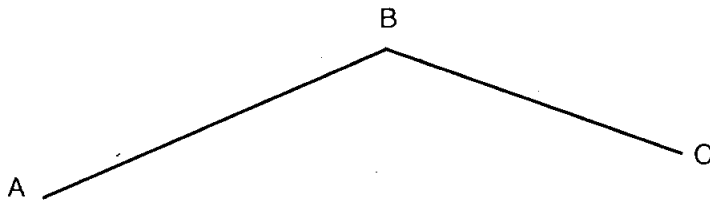
แบบแรก นักเขียนจะระวางมิให้ผู้อ่านทราบว่าจะจบลงอย่างไร และเขียนให้ เหตุการณ์สลับซับซ้อนขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อให้ผู้อ่านอยากทราบว่า จะเกิดอะไรขึ้นต่อไป (What is going to happen?)

แบบที่สอง นักเขียนจะแสดงให้เห็นแก่ผู้อ่านทราบตั้งแต่แรกว่า เรื่องราวจะจบลงในทางใด แต่ทำให้ผู้อ่านสนใจอยากทราบว่า เหตุการณ์นั้น ๆ จะเกิดขึ้นอย่างไร และเมื่อใด (How is it going to happen?)

- Foreshadowing คือการที่นักเขียนเกริ่นถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป ก่อนที่เหตุการณ์นั้น ๆ จะเกิดขึ้นจริง ผู้อ่านบางคนอาจจะสังเกตเห็นแต่มิได้สนใจ เมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้ว จึงย้อนกลับมาคิดว่า เคยมีการกล่าวถึงเหตุการณ์นั้นล่วงหน้า นักเขียนมักจะใช้วิธีนี้เพื่อเตรียมให้ผู้อ่านพร้อมที่จะรับรู้เหตุการณ์ต่อไป หรือเพื่อเป็นการสร้าง suspense มี 2 แบบ

Plot Development

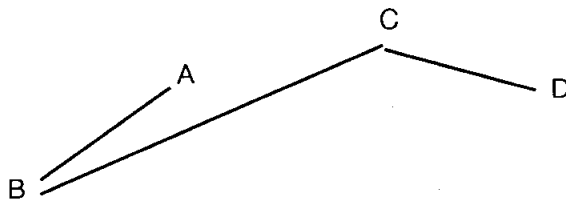
๑. **Chronological Order** คือการดำเนินเรื่องไปตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ โดยเริ่มจากจุดเริ่มต้น แล้วเล่าเหตุการณ์เรียงไปตามลำดับ จากการเริ่มความขัดแย้ง การทวีความตึงเครียด จุดเริ่มคลี่คลาย และตอนจบในที่สุด ด้วยวิธีนี้ผู้อ่านจะได้รับทราบเรื่องราวตามลำดับจากต้นจนจบ เช่นในเรื่อง **Emma, Tom Jones** เป็นต้น

๒. **In medias res** (in the middle of things) คือการเริ่มเล่าเรื่องตอนกลาง หรือตอนที่เกือบจะจบแล้ว เช่นเริ่มจากตอน climax หรือตอน falling action เป็นต้น ส่วนการเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้ว อาจจะทำได้หลายวิธี

- นักเขียนย้อนกลับไปเล่าถึงเหตุการณ์ตอนต้นโดยตรง จนมาถึงจุดที่เริ่มเหตุการณ์ในเรื่อง

- ใช้วิธี flashback คือย้อนกลับไปกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาแล้ว โดยใช้วิธีให้ตัวละครเล่าถึงเหตุการณ์นั้น ๆ หรือใช้ความคิดคำนึงระลึกถึงเหตุการณ์ในอดีต ทั้งนี้อาจจะไม่มีการเล่าถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอดีตโดยตลอด แต่นักเขียนจะเล่าเท่าที่จำเป็นต่อเนื้อเรื่องเท่านั้น เช่น **The Great Gatsby, Handerson the Rain King** เป็นต้น

II. CHARACTERIZATION (Who a story deals with)

ส่วนประกอบที่สำคัญประการต่อมาที่จำเป็นต้องมีควบคู่ไปกับการดำเนินเรื่องก็คือ ตัวละคร ซึ่งจะเข้ามามีส่วนอยู่ในเหตุการณ์ของเรื่อง ถ้าปราศจากตัวละคร หรือผู้กระทำแล้วการเล่าเรื่องก็จะไม่เกิดขึ้น โดยปกติถ้าคำหนึ่งถึงบทบาทของตัวละครในเรื่องจะมีการแบ่งตัวละครออกเป็น ๒ ประเภท คือ the major character (or the protagonist) ซึ่งหมายถึงตัวละครเอกในเรื่อง ซึ่งจะมีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง หรือในเหตุการณ์ต่าง ๆ ของเรื่องเกือบทุกคน และ minor character ซึ่งหมายถึงตัวละครย่อย ซึ่งจะมีบทบาทในฐานะเป็นตัวประกอบของการดำเนินเรื่องเท่านั้น บางทีอาจเรียกว่า the antagonist หรือ the contradictory force หากตัวละครย่อยนั้นมีบทบาท ขัดแย้งกับตัวละครเอกในเรื่อง

สำหรับหลักการโดยทั่ว ๆ ไปในการสร้างตัวละครก็คือ.....

๑. ตัวละครทุกตัวควรมีคุณค่า (worth knowing) เพื่อจะทำให้ผู้อ่านได้รับความเพลิดเพลิน ในขณะที่เดียวกันก็จะได้รับประสบการณ์เพิ่มเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ในแง่มุมอื่น ๆ

๒. ตัวละครทุกตัวควรมีลักษณะสากล (universal) ซึ่งสามารถจะเป็นจริงได้ทุกเวลา และสถานที่ กล่าวคือ ตัวละครควรมีลักษณะหรือนิสัยที่สามารถจะพบได้จากบุคคลในชีวิตจริง ๆ ได้ทุกสมัย หรือทุกสถานที่ เช่น ชายหนุ่มที่มีนิสัยหยิ่งในชาติตระกูล และทรัพย์สินสมบัติของตนแบบ Mrs. Bennett เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจและมีความรู้สึกคุ้นเคยกับตัวละครมากขึ้น

๓. ตัวละครทุกตัวควรมีเหตุจูงใจ (well-motivated) ในการกระทำการสิ่งใดลงไปเพื่อแสดงให้เห็นว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่มีความเหตุผล สามารถจะเป็นจริงไปได้

เนื่องจากตัวละครแต่ละตัวมีหน้าที่และบทบาทในเนื้อเรื่องต่างกัน นักเขียนจึงสร้างให้ตัวละครมีลักษณะแตกต่างกันไปด้วย ในหนังสือเรื่อง **The Aspects of the Novel** E.M. Forster ได้แบ่งตัวละครเป็น ๒ ประเภท โดยคำหนึ่งถึงลักษณะเด่นประจำตัวละครแต่ละตัว คือ “round and flat characters” ซึ่งมีลักษณะดังนี้คือ

๑. **Flat characters** หมายถึงตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นตัวแทนของความคิด หรือคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น และสามารถจะบรรยายลักษณะตัวละครนั้นให้สมบูรณ์ได้ภายในประโยคเดียว เช่น นิสัยของ Mrs. Micawber ก็คือ “I will never desert Mr. Micawber” และตลอดเรื่อง Mrs. Micawber ก็รักษาคุณสมบัตินี้ไว้ตลอดเวลา คือ ไม่เคยทอดทิ้งสามีของเธอเลย ด้วยเหตุนี้ในบางที่จึงเรียกตัวละครชนิดนี้ว่า “types of characters” หรือ “stock characters” หรือ “caricatures”

สำหรับประโยชน์ของตัวละครประเภทนี้คือ

- ผู้อ่านจะรู้จักตัวละครประเภทนี้ได้ง่าย (easily-recognized) ในทันทีที่อ่านพบ ฉะนั้นจึงเป็นการสะดวกสำหรับนักเขียนในการบรรยายลักษณะ และเมื่อก้าวถึงอีกในครั้งต่อไปก็ไม่จำเป็นต้องเสียเวลาอธิบายอะไรอีก

- ผู้อ่านจะจดจำลักษณะของตัวละครประเภทนี้ได้ง่าย (easily-remembered) เนื่องจากมีคุณสมบัติคงเดิม ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์ใด ๆ เกิดขึ้นก็ตาม

ตัวละครแบบนี้เหมาะที่สุดสำหรับบทบาท เพื่อสร้างความซับซ้อนหรือเพื่อวิจารณ์เสียดสีสังคม แต่ไม่เหมาะสำหรับบทบาทด้าน tragic เพราะจะทำให้ผู้อ่านรู้สึกเบื่อหน่ายกับคุณลักษณะที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใด ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง

๒. Round Characters หมายถึงตัวละครที่ประกอบด้วยคุณลักษณะต่าง ๆ คล้ายบุคคลในชีวิตจริง ผู้อ่านสามารถรู้จักและทราบรายละเอียดในแง่มุมต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวละครนั้น นอกจากนี้ยังไม่สามารถบรรยายลักษณะของตัวละครนั้นได้ภายในประโยคเดียว เช่น Miss Bates เป็นแบบฉบับของสาวแก่ แต่ก็ยังมีลักษณะอื่นด้วย คือความน่าสงสารและไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใคร

ตัวละครแบบนี้จะมีลักษณะเป็น “Three-dimensional character คือ ประกอบด้วย “striking and interesting qualities with human depth” ต่างจาก flat characters ซึ่งเป็นเพียง “two-dimensional character” เนื่องจากขาดลักษณะสำคัญที่เรียกว่า “human depth”

สำหรับวิธีทดสอบว่าตัวละครนั้นเป็น “round character” หรือไม่ ก็โดยดูว่ามีคุณสมบัติที่สามารถจะทำให้เกิดความประหลาดใจได้อย่างน่าเชื่อหรือไม่ (capable of surprising in a convincing way or not) ถ้าไม่มีคุณสมบัตินี้ก็จะกลายเป็น “flat character” และถ้าหากก่อให้เกิดความประหลาดใจได้ แต่ไม่น่าเชื่อถือนัก ก็จะกลายเป็น “flat character pretending to be round” ซึ่งมีใช่ round character ที่แท้จริง

ตัวละครแบบนี้จะมีลักษณะคล้ายบุคคลในชีวิตจริงมาก เนื่องจากบุคคลในชีวิตจริงจะประกอบด้วยลักษณะนิสัยที่สลับซับซ้อน ไม่มีบุคคลใดจะมีคุณลักษณะอย่างเดียว เช่น flat character ฉะนั้นการใช้ตัวละครแบบนี้จึงทำให้นวนิยายมีลักษณะคล้ายคลึงความเป็นจริงยิ่งขึ้น

นอกจากการแบ่งตัวละครออกเป็น ๒ ประเภทคือ “flat and round character” แล้ว ยังมีวิธีการแบ่งตัวละคร โดยดูจากการเปลี่ยนแปลงตัวละครตามเนื้อเรื่องด้วย ซึ่งอาจแบ่งได้ดังนี้

๑. Static Characters หมายถึงตัวละครที่มีลักษณะคงที่ตลอดเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ เหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่องไม่ได้ทำให้ตัวละครเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยเลย ตัวละครเหล่านี้คือ ตัวละครประเภท flat หรือตัวละครประเภท round ใน Novel of Character ซึ่งตัวละครประกอบด้วยคุณสมบัติสลับซับซ้อน ซึ่งจะเปิดเผยให้ผู้อ่านทราบขณะเรื่องดำเนินไป เหตุการณ์ทำให้ผู้อ่านมีความรู้เกี่ยวกับตัวละครเพิ่มขึ้น แต่ตัวละครมิได้มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ เลย เช่น Uncle Toby ในเรื่อง **Tristram Shandy**

๒. Dynamic or Developing Characters หมายถึงตัวละครที่มีการเปลี่ยนแปลงด้านลักษณะนิสัยในขณะที่เรื่องดำเนินไป เหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่องมีผลทำให้คุณสมบัติของตัวละครเปลี่ยนไปด้วย ในนวนิยายโดยทั่วไป ตัวละครเอกจะมีลักษณะเช่นนี้ กล่าวคือ มีลักษณะเป็น “both round and dynamic character”

How a Character Is Drawn

สำหรับวิธีการที่นักเขียนแนะนำตัวละครสามารถแบ่งได้หลายวิธี แต่ละวิธีมีข้อดีข้อเสียแตกต่างกันไป ซึ่งนักเขียนแต่ละคนก็จะเลือกใช้วิธีการที่เห็นว่าเหมาะสมกับเรื่องและจุดประสงค์ของตนมากที่สุด ส่วนรายละเอียดของวิธีการแนะนำตัวละครมีดังนี้

๑. Discursive Method (or the explicit presentation) คือวิธีการที่นักเขียนบรรยายรายละเอียดเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตา ลักษณะนิสัยใจคอโดยทั่วไปของตัวละคร โดยปกตินักเขียนมักจะใช้วิธีการสร้างตัวละครในลักษณะนี้ควบคู่ไปกับการเล่าเรื่องแบบ “the first-person narrator” เช่นในเรื่อง **David Copperfield** ของ Dickens เรื่อง **Moll Flanders** ของ Defoe หรือการเล่าเรื่องแบบ “Omniscient author” เช่นเรื่อง **Vanity Fair** ของ Thackeray เรื่อง **Tom Jones** ของ Fielding

วิธีการบรรยายแบบนี้เป็นวิธีการง่าย ๆ และประหยัดเวลา นักเขียนสามารถจะสร้างตัวละครให้เสร็จไปโดยเร็ว เพื่อจะได้มุ่งความสนใจไปในด้านอื่นต่อไป แต่มีข้อเสียที่ว่า วิธีการเช่นนี้ทำให้ผู้อ่านหมดโอกาสจะใช้ความคิด หรือจินตนาการส่วนตัวเพื่อสร้างภาพพจน์เกี่ยวกับตัวละคร เนื่องจากนักเขียนได้บรรยายทุกอย่างไว้มากแล้ว

๒. Dramatic Method (or the presentation of the character in action) เป็นวิธีที่ผู้อ่านจะต้องสังเกตลักษณะนิสัยของตัวละครจากพฤติกรรมต่าง ๆ ขณะที่เรื่องดำเนินไปเช่นเดียวกับการดูละคร หรือภาพยนตร์ นักเขียนมิได้บรรยายรายละเอียดเกี่ยวกับตัวละครโดยตรง แต่ได้ใช้คำพูด การกระทำ รวมทั้งสภาพความเป็นอยู่และภูมิหลังของตัวละคร เพื่อเปิดเผยให้ทราบว่าตัวละครมีลักษณะนิสัยเช่นใด นักเขียนนวนิยายแบบ realistic นิยมใช้วิธีการสร้างตัวละครชนิดนี้ เช่น Bennett, Galsworthy และ Howells เป็นต้น

ในระยะต่อมา Henry James ได้ดัดแปลงวิธีการเขียนแบบนี้ให้มีประสิทธิภาพขึ้น โดยแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์ภายนอกและอารมณ์ต่าง ๆ มีผลกระทบต่อภาวะจิตใจของตัวละครเพียงใด เช่น ในเรื่อง **The Ambassadors** การเขียนลักษณะนี้ ต่อมาได้พัฒนากลายเป็น “the stream of consciousness novel” ซึ่งนักเขียนจะใช้การเขียนแบบ “interior monologues” เปิดเผยให้ทราบความเปลี่ยนแปลงของจิตใต้สำนึกของตัวละคร (the subconscious or unconscious mind) เช่นในเรื่อง **Ulysses** ของ James Joyce หรือ **The Sound and the Fury** ของ Faulkner

แม้วิธีการนี้จะไม่ประหยัดเวลาเช่นวิธีแรก เพราะจะต้องใช้เวลาานกว่า จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจลักษณะนิสัยของตัวละครได้ แต่มีข้อดีในด้านที่จะกระตุ้นให้ผู้อ่านสามารถใช้ความคิดและจินตนาการของตนในการสร้างภาพพจน์และตัดสินใจว่าตัวละครนั้นมีลักษณะเช่นใด

อย่างไรก็ตาม การปล่อยให้ผู้อ่านตัดสินใจเอาเอง อาจจะทำให้เกิดการผิดพลาดได้ ในกรณีที่ผู้อ่านมีความเห็นต่างจากความตั้งใจของนักเขียน หรือไม่มีความตั้งใจในการอ่าน และในกรณีที่นักเขียนขาดความชำนาญในการเขียน

๓. Characters on Other Characters (or the presentation from within a character) มีลักษณะคล้ายกับวิธีที่ ๒ กล่าวคือนักเขียนมิได้บรรยายโดยตรง แต่ได้ใช้วิธีให้ตัวละครในเรื่องเล่าถึงตัวละครอื่น โดยที่นักเขียนมิได้สอดแทรกความคิดเห็นของตนไปด้วยการบรรยาย ลักษณะนี้จะแสดงให้เห็นทั้งลักษณะนิสัยตัวละครนั้น และความคิดที่มีต่อผู้อื่น ส่วนความน่าเชื่อถือของการบรรยายนี้ ก็ขึ้นอยู่กับลักษณะนิสัยของตัวละครที่เป็นผู้เล่าเรื่องนั้น

๔. Mixing Methods คือ แทนที่นักเขียนจะเลือกใช้วิธีใดวิธีหนึ่งแต่เพียงอย่างเดียว นักเขียนบางคนอาจใช้วิธีการหลายวิธีรวมกัน เช่น ในตอนต้นก็บรรยายลักษณะของตัวละครให้ผู้อ่านมีความรู้เกี่ยวกับตัวละครบ้างพอสมควร ต่อไปก็ปล่อยให้ผู้อ่านตัดสินใจเอาจากคำพูด และการกระทำของตัวละคร เป็นต้น นักเขียนนวนิยายส่วนใหญ่นิยมใช้วิธีนี้ในการสร้างตัวละคร

III. SETTING (When and where a story takes place)

ส่วนประกอบที่สำคัญในการดำเนินเรื่องอีกชนิดหนึ่งก็คือการบรรยาย setting ซึ่งหมายถึงการกำหนดเวลาและสถานที่อันเป็นฉากในการดำเนินเรื่อง นักเขียนแต่ละคนจะให้ความสำคัญและใช้วิธีบรรยายต่างกัน

Types of Setting

๑. Neutral Setting หมายถึงการบรรยายถึงเวลาและสถานที่ที่เรื่องนั้นเกิดขึ้น โดยไม่ใ้รายละเอียดมากนัก เนื่องจากนักเขียนไม่มีความสนใจ หรือไม่ต้องการให้ผู้อ่านสนใจกับฉากในท้องเรื่องมากเกินไป การบรรยายเป็นไปอย่างคร่าว ๆ เพื่อให้ทราบเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเวลาใด และสถานที่ใด ในเรื่อง **Tom Jones** เมื่อ Henry Fieding เล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใน “an inn” ก็บรรยายแต่เพียงลักษณะทั่วไปของ “an inn” เท่านั้น ซึ่งผู้อ่านจะพบได้ทั่ว ๆ ไปในประเทศอังกฤษ โดยมีได้เจาะจง “an inn” แห่งใดแห่งหนึ่งโดยเฉพาะ

๒. Spiritual Setting หมายถึงการบรรยายของนักเขียนที่ต้องการจะให้ผู้อ่านคิดถึงไปถึงคุณค่าที่แอบแฝงอยู่ในสถานที่ที่ใช้เป็นฉากในเรื่องด้วย เพื่อนักเขียนจะได้ไม่ต้องเสียเวลาอธิบายรายละเอียดดังกล่าวนั้น หากผู้อ่านมีความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสถานที่นั้นดีพอควร ก็จะช่วยให้เกิด

จินตนาการอันกว้างไกล และสามารถเข้าใจเนื้อเรื่องและตัวละครได้ง่ายขึ้น เพราะสิ่งเหล่านั้นมีอิทธิพลอย่างมากต่อการดำเนินชีวิตของตัวละคร สำหรับความรู้ทั่วไปนั้นจะประกอบด้วยสิ่งสำคัญหลายเรื่อง เช่น สภาพภูมิประเทศ การประกอบอาชีพ ศาสนา วัฒนธรรม เป็นต้น เช่นในเรื่อง **Pride and Prejudice** ของ Jane Austen เกิดขึ้นในสมัยต้นศตวรรษที่ ๑๙ ของประเทศอังกฤษ ในสังคมชนบทของครอบครัวระดับชนชั้นกลาง **The Scarlet Letter** ของ Hawthorne เกิดขึ้นในสังคมพวก Puritans ในเมืองบอสตัน สมัยที่อเมริกายังเป็นอาณานิคม ในสังคมพวกนี้มีความเชื่อมั่นในหลักคำสอนทางศาสนาอย่างเคร่งครัด และเข้มงวดด้านความประพฤติ

๓. Setting as Dynamic การบรรยายตามลักษณะ ๒ อย่างที่ได้กล่าวมาแล้ว setting จะอยู่ในฐานะเป็นฉากพื้นฐานที่ทำให้การเล่าเรื่องเป็นไปได้นั้น แต่ในนวนิยายบางเรื่องนักเขียนมิได้พอใจที่จะสร้างฉากเป็นเพียงพื้นฐานของเรื่อง จึงได้บรรยายให้มีการเปลี่ยนแปลงฉากไปพร้อม ๆ กับการดำเนินเรื่อง เหตุการณ์ในเรื่องมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงในฉาก ขณะเดียวกันการเปลี่ยนแปลงของฉากก็มีผลต่อตัวละครและเหตุการณ์ต่าง ๆ ด้วย เช่นตัวละครเกิดเติบโตในชนบท ก็มีความรู้สึกนึกคิด ลักษณะนิสัย และค่านิยมอย่างชาวชนบท เมื่อต้องเข้าไปทำงานในเมืองใหญ่ก็อาจจะประสบปัญหาในการปรับตัว ซึ่งขัดกับลักษณะเดิมของตน ค่านิยมที่ดีบางอย่างในชนบทอาจจะกลายเป็นสิ่งไม่ดีในสังคมชาวเมืองก็ได้ ในแง่นี้ทั้งเวลาและสถานที่จะผูกพันกับการดำเนินเรื่องตัวละครอย่างใกล้ชิด

Elements of Setting

ในการบรรยาย setting ตามท้องเรื่องจะต้องประกอบด้วยรายละเอียดดังนี้

๑. สภาพทางกายภาพเกี่ยวกับฉากของเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งในเรื่อง เช่น ลักษณะบ้าน ประตู หน้าต่าง การตกแต่งห้อง เป็นต้น

๒. การประกอบอาชีพ และการดำเนินชีวิตประจำวันของสมาชิกในสังคมที่ตัวละครมีชีวิตรอยู่ เช่น สังคมชนบทที่ประกอบอาชีพในทางเกษตรกรรม ทุกคนจะขยันขันแข็ง ต้องทำงานหนัก และช่วยตัวเองทุกอย่าง เป็นต้น

๓. ระยะเวลาที่เรื่องเกิดขึ้น โดยอ้างถึงเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ ฤดูกาลประจำปี

๔. สภาพแวดล้อมทางสังคมเกี่ยวกับการนับถือศาสนา ศีลธรรมจรรยา ระดับสติปัญญา และสภาพทางอารมณ์โดยทั่วไป ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อลักษณะนิสัยและการดำรงชีวิตของตัวละครด้วย

What Is the Function of Setting

นอกจากการบรรยายถึง setting เพื่อเป็นพื้นฐานในการเล่าเรื่องดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ในบางครั้งนักเขียนแฝงความหมายพิเศษในการบรรยาย setting เพื่อเป็นการเปรียบเทียบกับสภาพ

จิตใจของตัวละคร หรือคุณค่าในสังคมนั้น ๆ เช่น ในเรื่อง **Bleak House** Dickens ได้บรรยายว่า สถานที่นั้นปกคลุมไปด้วยหมอก (fog) เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นว่าตัวละครต้องประสบความยากลำบากและตกในภาวะวุ่นวายใจสิ่งที่ทำให้ตัวละครมีสภาพเช่นนั้นคือ สภาพแวดล้อมในสังคม มีไข้หมอก แต่การบรรยายให้เห็นว่าหมอกปกคลุมอยู่เสมอ จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจสภาพตัวละครได้ดีขึ้น ดังตัวอย่างข้างล่าง

- Fog everywhere. Fog up the river, where it flows among green aits and meadows; fog down the river, where it rolls defiled among the tiers of shipping and the waterside pollutions of a great (and dirty) city.....

The raw afternoon is rawest, and the dens fog is densest, and the muddy street are muddiest, near the leaden-headed old obstruction, appropriate ornament for the threshold of a leaden-headed old corporation--Temple Bar. And hard by Temple Bar, in Lincoln's Inn Hall, at the very heart of the fog, sits the Lord High Chancellor in his High Court of Chancery.

นักเขียนบางคนอาศัย setting เพื่อสร้างบรรยากาศให้เหมาะสมกับอารมณ์ หรือสถานการณ์ในเรื่อง ซึ่งบางทีจะช่วยให้ผู้อ่านคาดหรือทำนายถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นล่วงหน้า เช่น การบรรยายถึงคืนเดือนมืด มีพายุฝนฟ้าคะนอง ทำให้ผู้อ่านคาดว่าคงจะมีเหตุการณ์ร้ายเกิดขึ้นได้ ส่วนการบรรยายถึงความสดชื่นรื่นรมย์ของฤดูใบไม้ผลิ ย่อมแสดงว่า เหตุการณ์ในขณะนั้น มีแต่ความสุขรื่นรมย์ ในเรื่อง **Sister Carrie**, Dreiser ได้บรรยายสภาพอากาศว่า เมฆมืดครึ้ม ฝนตกพรำ ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับอารมณ์เศร้าหมองของ Hurstwood ตัวละครเอกในเรื่อง ดังนี้

- After a time he gave up waiting and drearily headed for the Madison car. To add to his distress, the bright blue sky became overcast with little fleecy clouds which shut out the sun. The wind veered to the east, and by the time he reached his office it was threatening to drizzle all afternoon.

สำหรับนักเขียนบางคน เช่น George Eliot ในเรื่อง **Middlemarch** ให้ความสำคัญกับ setting ในฐานะเป็นส่วนประกอบสำคัญของเรื่องควบคู่ไปกับการดำเนินเรื่องและตัวละคร โดยแสดงให้เห็นว่า setting มีผลกระทบต่อชีวิตมนุษย์เช่นกัน

ในนวนิยายบางประเภท ระยะเวลาที่เรื่องเกิดขึ้นมีความสำคัญมาก และมีส่วนช่วยทำให้เรื่องนั้นเป็นจริงได้ ส่วนใหญ่มักจะเป็นเรื่องที่มีเหตุการณ์เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ เช่น **A Tale of Two Cities** ของ Charles Dickens เป็นเรื่องราวสมัยการปฏิวัติในฝรั่งเศส **The Great Gatsby** ของ Scott Fitzgerald เป็นภาพสังคมอเมริกันสมัยหลังสงครามครั้งที่ ๑ อันเป็นสมัยเศรษฐกิจเฟื่องฟู และ **The Sun Also Rises** ของ Ernest Hemingway เป็นสภาพของสังคมอเมริกาสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ประมาณปี ค.ศ. ๑๙๒๐

แต่ในนวนิยายบางเรื่องนักเขียนเน้นความสำคัญของสถานที่ที่เรื่องราวเกิดขึ้นโดยเห็นว่าทั้งสภาพภูมิศาสตร์ และค่านิยมต่าง ๆ ทางจิตใจ มีอิทธิพลอย่างมากต่อตัวละคร ทำให้สังคมหรือตัวละครนั้น ๆ มีลักษณะเฉพาะตัวที่แตกต่างไปจากสังคมอื่น ๆ เช่น สังคมชาวชนบทในแคว้น Wessex ของอังกฤษในเรื่อง **The Return of the Native** ของ Thomas Hardy ชีวิตชาวอเมริกันบริเวณทุ่งหญ้ารัฐ Nebraska ในเรื่อง **My Antonia** ของ Willa Cather

อย่างไรก็ตาม หากนักเขียนให้ความสำคัญอย่างมากในการให้รายละเอียดต่าง ๆ เพื่อชี้ให้เห็นลักษณะเฉพาะประจำท้องถิ่น อันเป็นฉากในการดำเนินเรื่อง มากกว่าจะสนใจสถานที่ที่นั่น ในฐานะเป็นฉากในการดำเนินเรื่องเท่านั้น เราอาจเรียกการเขียนในลักษณะนั้นว่าเป็น “Local Color Writing” หรือ “Regionalism” เช่น ผลงานของ Sarah Orne Jewett เป็นภาพ New England ผลงานของ George Washington Cable เป็นภาพของอเมริกาภาคใต้ ผลงานของ Mark Twain เป็นภาพอเมริกาตะวันตก

ที่กล่าวมาแล้ว การบรรยาย setting ทั้งหมด มีลักษณะตามความเป็นจริงแต่ยังมีวรรณกรรมบางประเภทที่นักเขียนบรรยาย setting ตามจินตนาการหรือความนึกฝันที่อาจจะมีลักษณะผิดธรรมชาติ หรือไม่ตรงกับความจริง วรรณกรรมประเภทนี้มักจะเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ หรือการคาดหมายเหตุการณ์ในอนาคต เช่นเรื่อง **1984** ของ George Orwell หรือ **Brave New World** ของ Aldous Huxley

นอกจากลักษณะและวิธีการบรรยาย setting ที่กล่าวมาแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ ความสามารถของนักเขียนที่จะเลือกใช้ setting ให้เหมาะกับเหตุการณ์และเรื่องราว รวมทั้งการบรรยายที่ชัดเจนและสอดคล้องกับเนื้อเรื่องด้วย

IV. POINT OF VIEW (How a story is conveyed to the readers)

ในวงวรรณกรรมคำว่า “point of view” หมายถึงวิธีการที่นักเขียนเลือกใช้เพื่อเสนอเรื่องราวของเขาต่อผู้อ่าน วิธีการของนักเขียนแต่ละคนอาจจะแตกต่างกันไปตามความถนัดและจุดประสงค์ รวมทั้งพิจารณาถึงความเหมาะสมกับเนื้อเรื่องนั้น ๆ ด้วย

กล่าวโดยทั่วไป วิธีการถ่ายทอดเรื่องราวไปสู่ผู้อ่านอาจแบ่งได้เป็น การเล่าเรื่องจากภายในหรือภายนอก การเล่าเรื่องจากภายในคือ การที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับภายในเรื่อง (the participant) เช่นตัวละครผู้หนึ่งเป็นผู้เล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ปกติมักใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง “I” บางทีจึงเรียกวิธีการเล่าแบบนี้ว่า “the first-person narration” ส่วนการเล่าเรื่องจากภายนอก คือ การถ่ายทอดเรื่องโดยบุคคลที่มีได้ร่วมในเหตุการณ์ของเรื่องเลย ปกติมักจะหมายถึงการที่ผู้เขียนถ่ายทอดเรื่องราวสู่ผู้อ่านโดยตรง มิได้อาศัยตัวละครตัวใดเลย (the non-participant) และใช้สรรพนามบุรุษที่สาม เช่น “he” เมื่อกล่าวถึงตัวละคร ฉะนั้นจึงเรียกวิธีการนี้ว่า “the third-person narration”

นอกจากการแบ่งวิธีการเล่าเรื่องโดยพิจารณาจากตัวผู้เล่าและการใช้สรรพนามแทนตัวละคร ขณะที่เล่าเรื่องแล้วยังอาจแบ่งวิธีการเล่าโดยพิจารณาความแตกต่างในการเสนอรายละเอียดในเนื้อเรื่อง นักเขียนบางคนเลือกวิธีการที่ผู้บรรยายสามารถทราบรายละเอียดทุกอย่างในเนื้อเรื่อง ซึ่งเรียกว่า “the omniscient narration” แต่บางคนเลือกวิธีการที่ผู้ถ่ายทอดมีโอกาสทราบรายละเอียดเพียงบางส่วนเท่านั้น ซึ่งเรียกว่า “the limited narration” สำหรับความแตกต่างในการถ่ายทอดรายละเอียดของเรื่องทั้งสองประเภทมีดังนี้

The Omniscient Narration (All-knowing)

ในการบรรยายแบบนี้ผู้เล่าเรื่องสามารถเข้าถึงรายละเอียดทุกแง่มุมในเรื่อง โดยสามารถถ่ายทอดการกระทำ และความรู้สึกนึกคิดของตัวละครไปสู่ผู้อ่านได้โดยตรง นอกจากนี้ยังไม่ผูกมัดกับสถานที่หรือเวลา กล่าวคือ ผู้บรรยายสามารถบรรยายถึงตัวละครที่อยู่ในสถานที่ต่างกันพร้อม ๆ กันได้ นอกจากนี้ขณะที่เล่าถึงเหตุการณ์ที่กำลังเป็นอยู่ขณะนั้นก็อาจเล่าท้าวความไปถึงสิ่งที่ผ่านมาแล้วได้ด้วย สำหรับการบรรยายต่าง ๆ นี้ก็ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมกับเหตุการณ์ในเนื้อเรื่องตอนนั้น ๆ

วิธีการแบบนี้บางทีอาจเรียกได้ว่าเป็น “a third-person technique” เนื่องจากในขณะบรรยายจะกล่าวถึงตัวละครโดยใช้สรรพนามบุรุษที่สามเท่านั้น การบรรยายด้วยวิธีนี้อาจแบ่งเป็นวิธีย่อย ๆ อีกดังนี้

๑. **Neutral Omniscience** คือการบรรยายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำและความรู้สึกนึกคิดของตัวละครอย่างตรงไปตรงมา นักเขียนวางตัวเป็นกลาง โดยไม่ได้แทรกคำวิจารณ์หรือข้อคิดเห็นส่วนตัวไปในการบรรยายเลย การบรรยายในลักษณะนี้ทำให้ผู้อ่านมีอิสระในการกระทำของตัวละครโดยไม่ได้รับอิทธิพลใด ๆ จากนักเขียน

๒. **Editorial Omniscience** ต่างจากการบรรยายแบบแรกในข้อที่นักเขียนจะแทรกคำวิจารณ์ในขณะที่บรรยายถึงการกระทำและความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร โดยนักเขียนมีจุดประสงค์จะชักจูงให้ผู้อ่านมีความรู้สึกต่อตัวละคร หรือเหตุการณ์ในเรื่องเช่นเดียวกับตนด้วย สิ่งที่ผู้เขียนสอดแทรกไปในขณะเล่าเรื่อง อาจเป็นไปในรูปตลกขบขันหรือเสียดสีประชดประชันก็ได้ ในบางทีคำวิจารณ์นั้น ๆ อาจจะถูกกลบกลืนไปกับคำบรรยายโดยผู้อ่านไม่รู้สึกตัวก็ได้ แต่บางทีนักเขียนอาจจะใช้วิธีพูดกับผู้อ่านโดยตรง โดยใช้คำว่า “Dear readers.....” และใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งว่า “I” แทนตัวผู้เขียนเอง ขณะที่วิจารณ์ตัวละคร เช่น ในเรื่อง **Tom Jones** ของ Henry Fielding

๓. **Selective Omniscience** คือการที่นักเขียนเลือกที่จะบรรยายให้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับตัวละครใดตัวหนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง โดยจำกัดให้การบรรยายนั้น สามารถเสนอ

รายละเอียดเฉพาะด้านเท่านั้น มิใช่เข้าถึงรายละเอียดทุกอย่างในเรื่อง ผู้อ่านจะทราบรายละเอียดเกี่ยวกับตัวละครที่นักเขียนต้องการจะให้ทราบเท่านั้น ส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับตัวละครอื่นก็จะได้รับทราบจากความนึกคิด หรือทัศนคติที่ตัวละครมีต่อพวกเขาเท่านั้น วิธีการเขียนแบบนี้มักจะนิยมใช้กันในการเขียนนวนิยายประเภท “detective story” การจำกัดให้ทราบรายละเอียดแต่บางส่วน ทำให้เกิดความสงสัยและใคร่ติดตามอ่านเรื่องต่อไป

สำหรับประโยชน์ของ “the technique of omniscient narration” มีดังนี้

๑. นักเขียนมีอิสระในการบรรยายถึงสิ่งต่าง ๆ เช่น ตัวละคร เหตุการณ์ในเรื่องได้ตามต้องการ โดยไม่ถูกจำกัดความรู้เฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่งเท่านั้น

๒. นักเขียนมีโอกาสดูความสามารถของต่นอธิบายหรือทำให้สิ่งที่ต้องการจะพูดมีความหมายกระจ่างชัด นอกจากนี้ยังสามารถเขียนจงใจให้ผู้อ่านเห็นคล้อยตาม หรือเชื่อตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องได้ โดยการเล่าเรื่องผ่านตัวละครตัวใดตัวหนึ่ง หรืออาจจะเล่าเองโดยตรง

สำหรับข้อเสียของวิธีนี้ก็ยังมีบ้างคือ

๑. การเล่าเรื่องแบบนี้ทำให้นวนิยายขาดความเป็นธรรมชาติ (naturalness) เนื่องจากในชีวิตคนจริง ๆ แล้วไม่มีบุคคลใดสามารถทราบรายละเอียดทุกสิ่งทุกอย่างได้เช่นนั้น ทุกคนจะถูกจำกัดให้รับรู้รายละเอียดเฉพาะตัวเท่านั้น ด้วยเหตุนี้นักเขียนบางคนก็นิยมการเขียนแบบธรรมชาติและตามความเป็นจริงไม่เห็นด้วยการเขียนแบบนี้

๒. การที่นักเขียนมีอิสระที่จะเล่ารายละเอียดอะไรก็ได้ตามต้องการ อาจจะทำให้นวนิยายขาด coherence และการดำเนินเรื่องไม่กระชับ หากเขียนโดยนักเขียนที่ไม่มีความชำนาญพอ หรือไม่ค่อยมีความระมัดระวังในการเขียน

The Limited Narration

ในการบรรยายแบบนี้ นักเขียนจะให้ตัวละครตัวใดตัวหนึ่ง เป็นผู้ถ่ายทอดสู่ผู้อ่าน ตัวละครนั้นอาจจะเป็นตัวละครสำคัญ หรือตัวละครที่เป็นเพียงส่วนประกอบของเรื่องก็ได้ แต่รายละเอียดที่ถ่ายทอดให้ผู้อ่านทราบจะจำกัดเท่าที่ตัวละครหนึ่งทราบได้เท่านั้น สำหรับรายละเอียดของการบรรยายแบบนี้อาจแบ่งได้เป็นดังนี้

๑. **Protagonist as Narrator** คือ การที่นักเขียนกำหนดให้ตัวละครสำคัญของเรื่องเป็นผู้ถ่ายทอดเรื่องราวสู่ผู้อ่านด้วยตนเอง ในฐานะที่เป็นผู้เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในเรื่องโดยตรง เช่น เรื่อง **Moll Flanders** ของ Daniel Defoe ข้อดีของวิธีนี้คือการทำให้การเล่าเรื่องเป็นจริงเป็นจัง น่าเชื่อถือ ขณะที่ผู้อ่านติดตามเรื่องไปก็จะมีความรู้สึกเหมือนกับว่าได้ร่วมในเหตุการณ์ด้วย เนื่องจาก identify ตนเองกับตัวละคร ข้อดีอีกประการหนึ่งก็คือทำให้การดำเนินเรื่องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เนื่องจากผู้บรรยายเล่าเรื่องเฉพาะที่เขาทราบและเกี่ยวข้องกับตัวเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ในบางขณะนักเขียนจะรู้สึกไม่พอใจที่ต้องถูกจำกัดเสรีภาพในการบรรยาย โดยจะบรรยายได้เฉพาะสิ่งที่ตัวละครนั้นมีความสามารถที่จะเห็น คิด หรือกระทำได้เท่านั้น แต่ไม่มีโอกาสจะกล่าวถึงสิ่งอื่น ๆ ที่อยากจะพูด แต่อยู่นอกเหนือความสามารถของตัวละครนั้นได้ นักเขียนบางคนแก้ข้อบกพร่องนี้โดยสร้างให้ตัวละครผู้บรรยายเรื่องมีโอกาสสนทนาถึงสิ่งที่ต้องการนั้นกับตัวละครอื่น ๆ แต่วิธีการนี้อาจทำให้การดำเนินเรื่องชะงักหรือขาดความกระชับได้

ข้อเสียอีกอย่างหนึ่งคือ นักเขียนไม่มีโอกาสจะวิจารณ์การกระทำหรือความคิดของตัวละครผู้เล่าเรื่องได้ นอกจากจะหาทางทำให้ตัวละครหันมาวิเคราะห์ตนเองหรือประเมินค่าตัวเอง แต่วิธีนี้ทำให้ขาดความเป็นธรรมชาติไป

๒. Protagonist as Viewpoint Character มีลักษณะคล้ายกับวิธีการแรกคือ การถ่ายทอดเรื่องจะจำกัดเฉพาะภายในขอบเขตที่ตัวละครสำคัญมีส่วนเกี่ยวข้องในเหตุการณ์จะทราบได้เท่านั้น ข้อที่ต่างกันก็คือ ในวิธีแรกตัวละครและผู้บรรยายคือบุคคลเดียวกัน และใช้วิธีเล่าแบบ “third-person limited technique” ส่วนวิธีนี้ผู้บรรยายและตัวละครเป็นคนละคนกัน แต่ผู้บรรยายมีความรู้ในวงจำกัดเท่าที่ตัวละครผู้นั้นรู้เท่านั้นดังเช่นตัวอย่างจากเรื่อง **The Ambassadors** ของ Henry James

- Many things came over him, and one of them was that he should doubtless presently know whether he had been shallow or sharp. Another was that the balcony in question didn't somehow show as a convenience easy to surrender. **Poor** Strether had at this very moment to recognize the truth that, wherever one paused in Paris, the imagination, before one could stop it, reacted.

ในสองประโยคแรก มีลักษณะเป็นการเล่าคล้ายกับวิธีการบรรยายแบบแรกทีกล่าวมาข้างต้นต่างกันแต่ผู้บรรยายใช้สรรพนามบุรุษที่สาม แทนตัวละครที่ถูกกล่าวถึง อย่างไรก็ตาม คำว่า “poor” ในประโยคที่สามแสดงให้เห็นว่า ผู้บรรยายกับตัวละครเป็นคนละคนกันและผู้บรรยายกำลังวิจารณ์สภาพของตัวละครด้วยวิธีการเขียนแบบนี้ นักเขียนมีโอกาสจะทำการวิเคราะห์ แปลความหมาย ประเมินค่าการกระทำ หรือความคิดของตัวละครได้ แต่อาจมีข้อเสีย หากนักเขียนไม่มีความรอบคอบและเขียนออกไปในวงจำกัด

๓. Minor Character Viewpoint คือการที่นักเขียนเลือกให้ตัวละครที่ไม่สำคัญในเหตุการณ์เป็นผู้ถ่ายทอดเรื่องราวสู่ผู้อ่าน วิธีการอาจเป็น “first-person” หรือ “third-person limited technique” ก็ได้ กล่าวโดยทั่วไปอาจมีบางคนเห็นว่าวิธีการนี้อาจทำให้การเล่าเรื่องไม่น่าสนใจเท่ากับการให้ตัวละครสำคัญที่เป็นศูนย์กลางของเหตุการณ์ต่าง ๆ เป็นผู้เล่าเรื่องเอง แต่วิธีการนี้มีประโยชน์ในแง่ที่จะทำให้ผู้อ่านได้ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากแง่มุมอื่น ๆ ที่แตกต่างกันไปจากสิ่งที่ตัวละครสำคัญ เห็นคิด หรือกระทำเอง เช่นเรื่อง **The Great Gatsby** ของนักเขียนใช้วิธีการนี้ในการเล่าเรื่องให้ผู้อ่านทราบ โดยที่ผู้บรรยายเป็นคนแปลกหน้าต่อตัวละครเอก และสังคมที่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น ทำให้สามารถเล่าเรื่องได้อย่างเป็นกลางและให้คำวิจารณ์ที่น่าเชื่อถือได้

Combinations

วิธีการบรรยายแบบต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้วแบ่งเป็นประเภท ๆ ที่เฉพาะเจาะจงเช่นเป็นแบบ omniscient. แบบ limited ที่บรรยายโดย first-person หรือ third-person ซึ่งอาจเป็น main character ก็ได้ บางทีก็เป็นการบรรยายแบบ objective เป็นต้น อย่างไรก็ตามในบางครั้งนักเขียนไม่ปรารถนาที่จะถูกจำกัดเฉพาะการบรรยายแบบใดแบบหนึ่งเท่านั้น จึงอาจเลือกใช้วิธีการบรรยายหลายวิธีมาผสมกันในการถ่ายทอดเรื่องราวสู่ผู้อ่าน โดยจะเลือกการบรรยายแบบ omniscient เพื่อเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั่วไปอย่างเป็นกลาง ส่วนในบางขณะก็จะให้ตัวละครบางตัวเล่าเหตุการณ์บางตอนให้ผู้อ่านทราบในลักษณะที่เป็น third-person limited เพื่อจะได้มีโอกาสสอดแทรกความรู้สึกนึกคิดบางอย่างไปในการเล่าเรื่องด้วย

Multiple Viewpoints

เป็นวิธีการบรรยายไม่สลับซับซ้อนเช่น Combinations เนื่องจากนักเขียนจำกัดอยู่เฉพาะการบรรยายแบบ limited เท่านั้น แต่ส่วนที่แตกต่างจากแบบที่ได้กล่าวมาแล้วก็คือนักเขียนจะเล่าโดยผ่านตัวละครหลายตัว แต่ในขณะหนึ่ง ๆ ผู้อ่านจะได้เห็นและมีความรู้เท่าที่ตัวละครผู้หนึ่งเห็นในขณะนั้นเท่านั้น ในเวลาต่อมาอาจจะได้ทราบเรื่องราวจากตัวละครอีกตัว โดยนักเขียนจะเปลี่ยนตัวละครผู้เล่าไปเรื่อย ๆ เช่นในเรื่อง *As I Lay Dying*, William Faulkner ได้เล่าถึงเหตุการณ์ในเรื่องโดยผ่านตัวละครถึง ๑๖ ตัวด้วยกัน

วิธีการบรรยายแบบนี้มีลักษณะคล้ายกับ “the so-called epistolary novel” ซึ่งเป็นนวนิยายประเภทที่ตัวละครต่าง ๆ เขียนจดหมายเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น อันเป็นการบรรยายจากทรรศนะของตัวละครหลายตัวเช่นกัน เช่น *Clarissa Halowe* ของ Samuel Richardson, *Humphrey Clinker* ของ Tobias Smollett

V. STYLE AND TONE

ในงานประพันธ์ style และ tone มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ทั้งนี้เพราะนักเขียนจะใช้ style เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของเขาออกมาเป็นภาษา เมื่อผู้อ่านได้อ่านข้อเขียนของเขาแล้วก็จะสามารถเข้าใจถึงทัศนคติและท่าทีของนักเขียนที่มีต่อสิ่งที่เขาเขียนขึ้นมา ฉะนั้นจึงมีการกล่าวเสมอว่านักเขียนจะใช้ “style as the means and tone as the end”

What Is the Meaning of Style

คำว่า “style” หรือ “สำนวน” หมายถึงการเลือกสรรถ้อยคำ และนำถ้อยคำเหล่านั้นมาเรียบเรียงเป็นประโยค เพื่อให้ได้ความหมายตามที่ต้องการในอันที่จะถ่ายทอดเรื่องราวไปสู่ผู้อ่าน คำกล่าวที่ว่า “the style is the man” มีความหมายว่า การเลือกสรรถ้อยคำและวิธีการเรียบเรียงให้เป็นข้อความ ล้วนแต่เกิดจากจิตใจและความนึกคิดของนักเขียนเพียงผู้เดียวเท่านั้น หากนักเขียนเป็นคนพิถีพิถัน ละเอียดถี่ถ้วน การเลือกและเรียบเรียงถ้อยคำก็จะประณีต สละสลวย หากนักเขียนตรงไปตรงมา ไม่ชอบพูดอ้อมค้อม การใช้ถ้อยคำและลักษณะการเรียบเรียงประโยคก็มักจะเป็นแบบง่าย ๆ สั้น ๆ ฉะนั้นสำนวนก็คือตัวนักเขียนเอง เพราะสำนวนเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นลักษณะจิตใจและอุปนิสัยของคน ๆ นั้น

สำหรับหลักโดยทั่วไปในการพิจารณาวิธีการเขียนในนวนิยายก็คือ “the appropriateness to every thing in the work” กล่าวคือ ความเหมาะสมในการที่จะสะท้อนให้เห็นสิ่งที่นักเขียนต้องการจะถ่ายทอดสู่ผู้อ่าน ในขณะเดียวกันก็สอดคล้องกับส่วนประกอบอื่น ๆ และทำให้ทุกส่วนรวมเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ เช่น **The Sun Also Rises** ของ Ernest Hemingway แม้จะมีการดำเนินเรื่องไม่ใคร่กระชับ แต่วิธีการเขียนของเขาทำให้ทุกสิ่งรวมเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างดี

Elements of Style

๑. **Diction** หมายถึงวิธีการเลือกใช้คำศัพท์ และวิธีการให้ความหมายต่อคำศัพท์เหล่านั้น ซึ่งอาจแบ่งออกได้เป็น ๒ ประเภทคือ

- denotation หมายถึงการที่นักเขียนใช้คำศัพท์ตามความหมายโดยตรง ในพจนานุกรมเท่านั้น เช่น Jonathan Swift ในเรื่อง **Gulliver's Travel** เลือกใช้คำศัพท์ง่าย ๆ และมีความหมายตามพจนานุกรมเท่านั้น

- connotation หมายถึงการที่นักเขียนสอดใส่ความหมายพิเศษในคำศัพท์นั้น นอกจากความหมายในทางพจนานุกรม เช่น Edgar Alan Poe บรรยายถึงสภาพบ้านในเรื่อง **The Fall of the House of Usher** โดยใช้คำว่า “the melancholy House of Usher” ทั้ง ๆ ที่คำว่า “melancholy” เป็นคำศัพท์ที่ใช้แสดงถึงสภาพจิตใจมนุษย์เท่านั้น แต่ Poe เลือกใช้คำศัพท์นั้นก็เพื่อเป็นการสร้างบรรยากาศและอารมณ์ในเรื่อง

ในเรื่อง **Vanity Fair**, Thackeray อธิบายลักษณะเผด็จการของ Mr. Osborne โดยกล่าวถึง Mr. Osborne ว่าเป็น “the head of the family” และกล่าวถึงลูกสาวของเขว่าเป็น “the four females” เพื่อแสดงให้เห็นสภาพในครอบครัวว่าขาดความอบอุ่น และความใกล้ชิดระหว่างพ่อและลูก

๒. Imagery หมายถึงภาพพจน์ที่ผู้อ่านสร้างขึ้นขณะอ่านคำบรรยายของนักเขียนตามท้องเรื่อง นักเขียนแต่ละคนจะมีวิธีก่อให้เกิดภาพพจน์ต่าง ๆ กันไป ซึ่งพอจะแบ่งได้ดังนี้

- literal images คือการที่นักเขียนบรรยายเพื่อให้ผู้อ่านเกิดภาพพจน์ได้ตามความหมายในคำบรรยายโดยตรง ด้วยวิธีการเลือกใช้คำศัพท์ที่จะก่อให้เกิดความรู้สึกด้านประสาทสัมผัสทั้งห้า คือ รูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัส เช่นในเรื่อง **Gulliver's Travel** Jonathan Swift ได้บรรยายว่า Emperor of Lilliput มี "an arched nose" ซึ่งหมายความว่า "มีจมูกโด่งเป็นสัน"

- figurative images (or tropes) คือการใช้คำบรรยายเปรียบเทียบในเชิงอุปมาอุปไมยเพื่อให้ผู้อ่านเกิดภาพพจน์ ผู้อ่านจะไม่สามารถเข้าใจภาพพจน์ได้ทันทีหากจะแปลความหมายตามคำศัพท์โดยตรง ความเข้าใจจะเกิดขึ้นหากผู้อ่านตีความของคำศัพท์ไปเชื่อมโยงกับสิ่งอื่น ๆ วิธีการสร้างภาพพจน์เช่นนี้อาจแบ่งได้เป็นหลายแบบ ดังนี้

๑.) simile หมายถึงการสร้างภาพพจน์ด้วยวิธีเปรียบเทียบโดยตรงไปตรงมา โดยใช้คำว่า "like, as" เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่นำมาเปรียบเทียบ เช่น Robert Burns บรรยายว่า "my love is like a red, red rose" ซึ่งหมายความว่า ความรักมีคุณสมบัติเช่นเดียวกับดอกกุหลาบสีแดงที่สวยงามและส่งกลิ่นหอมชื่นใจ ความรักก็สามารถจะให้ความสุขสดชื่นแก่เราได้เช่นกัน

Stephen Crane ได้บรรยายสภาพของเรือลำน้อยที่อยู่กลางทะเลในท่ามกลางพายุใหญ่ว่า "The craft pranced and reared and plunged like an animal. As each wave came, and she rose for it, she seemed like a horse making at a fence outrageous high."

ซึ่งทำให้ผู้อ่านเกิดภาพพจน์ว่าเรือต้องไต่คลื่นลูกแล้วลูกเล่า เช่นเดียวกับม้าที่ต้องกระโดดข้ามรั้วเป็นระยะ ๆ ตลอดทาง

๒.) metaphor หมายถึงการสร้างภาพพจน์โดยการเปรียบเทียบคล้าย ๆ กับ simile แต่ต่างกันที่ไม่มีการใช้คำว่า "like, as" โดยทั่วไปสิ่งแรกที่กล่าวถึงจะมีลักษณะเป็นรูปธรรม ที่จะนำไปสู่การเข้าใจ ความหมายของสิ่งที่สองที่มีความหมายลึกซึ้งกว่า เช่นการพูดว่า "he is a lion in battle" มีความหมายว่าการต่อสู้ของเขาสามารถเปรียบได้กับสิงโตซึ่งเป็นเจ้าป่าที่ยิ่งใหญ่และกล้าหาญ ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าการต่อสู้ของเขายิ่งใหญ่ และกล้าหาญเช่นเดียวกับคุณสมบัติของสิงโต

Norris ได้บรรยายสภาพของนักเรียนว่า "they swarmed the sidewalks" โดยเปรียบสภาพของเด็กกับฝูงผึ้ง

๓.) symbol เป็นการสร้างภาพพจน์ โดยการเปรียบเทียบคล้าย ๆ กับ simile และ metaphor แต่มีวิธีการที่แนบเนียนและให้ความหมายลึกซึ้งกว่า symbol หมายถึงสิ่งที่มีความหมายในตัวเองและในเวลาเดียวกันก็เป็นตัวแทนของสิ่งอื่นด้วย เช่น "a red rose" หมายถึงดอกไม้ชนิดหนึ่งที่มีรูปลักษณะสวยงาม และมีกลิ่นหอม ในขณะเดียวกัน นักเขียนอาจจะให้ความหมายว่าเป็นตัวแทนของ "love" ด้วย

สำหรับ symbol อาจแบ่งเป็น ๒ ประเภทคือ universal symbol หมายถึงสิ่งที่เป็นที่เข้าใจกันและยอมรับกันแล้วว่าเป็นตัวแทนของสิ่งใด เช่น คำว่า “ocean and land” อาจจะใช้เป็นตัวแทนของ “times and eternity” คำว่า “white” ใช้แทน “virtue and innocence” เป็นต้น symbol อีกประเภทคือ private symbol หมายถึงสิ่งที่นักเขียนกำหนดให้มีความหมายพิเศษเฉพาะในการเขียนเรื่องใดเรื่องหนึ่งของเขา ซึ่งสิ่งนี้จะมีความหมายเปลี่ยนไปเมื่อปรากฏในงานชิ้นอื่น ๆ เช่น คำว่า “rain” หมายถึง “death” ในเรื่อง **A Farewell to Arms** ของ Hemingway แต่หมายถึง purification ในเรื่อง **Henderson the Rain King** ของ Saul Bellow

๓. **Syntax** หมายถึงลักษณะโครงสร้างของประโยค ซึ่งอาจแบ่งเป็น

- simple sentences เป็นประโยคที่มีโครงสร้างแบบง่าย ๆ
- compound sentences เป็นประโยคที่มีการใช้คำสันธานเชื่อมข้อความแบบธรรมดา เช่น and, but
- complex sentences เป็นประโยคที่มีข้อความซับซ้อน ประกอบด้วยส่วนขยายประเภทต่าง ๆ ซึ่งต้องอาศัยผู้เขียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาดี

ประโยคแต่ละประเภทจะให้ความรู้สึกต่างกันไป โดยทั่วไป Simple sentences and compound sentence มักจะทำให้ผู้อ่านมีความรู้สึกว่าเป็นเรื่องธรรมดา ตรงไปตรงมา อ่านทำความเข้าใจได้ง่าย ไม่มีปัญหาด้านโครงสร้างของประโยค ส่วน complex หรือ compound-complex sentence จะให้ความรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่มีความสลับซับซ้อนยากแก่การเข้าใจ นักเขียนแต่ละคนจะมีวิธีการเขียนเฉพาะตัวโดยจะเลือกใช้ประโยคประเภทที่เห็นว่าเหมาะกับเนื้อเรื่องของตน และสามารถสื่อความหมายที่ต้องการจะถ่ายทอดไปยังผู้อ่านอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวอย่างเช่น Henry James มักจะเขียนเรื่องของคนในสังคมชั้นสูง ที่มักจะเกิดปัญหาความขัดแย้งภายในจิตใจอยู่ตลอดเวลา เรื่องของ James ส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับการวิเคราะห์สภาพจิตใจของตัวละคร ซึ่งเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน เข้าใจยาก ดังนั้น James จึงมักใช้ประโยคที่ยาวสลับซับซ้อน ประกอบด้วยส่วนขยายต่าง ๆ เพื่อพยายามอธิบายให้ผู้อ่านเข้าใจบุคลิกภาพและความเป็นไปภายในจิตใจตัวละคร ในบทแรกของเรื่อง **The American**, James ได้ใช้ประโยคที่สละสลวยอธิบายถึงเหตุการณ์ที่ Mr. Newman เดินชมพิพิธภัณฑ์ลูฟร์ในกรุงปารีสดังนี้

- On a brilliant day in May, in the year 1868, a gentleman was declining at his ease on the great circular divan which at that period occupied the centre of the Salon Carré, in the Museum of the Louvre. This commodious ottoman has since been removed, to the extreme regret of all weak-kneed lovers of the fine arts; but the gentleman in

questuon had taken serene possession of the its softest spot, and, with his head thrown back and his legs outstretched, was staring at Murillo's beautiful moon stone Madonna in profound enjoyment of his posture. He had removed his hat, and flung down beside him a little red guide-book and an opera-glass. The day was warm; he was heated with walking, and he repeatedly passed his handkerchief over his forehead, with a somewhat wearied gesture. And yet he was evidently not a man to whom fatigue was familiar; long, lean, and muscular, he suggested the sort of vigour that is commonly known as "toughness." But his exertions on this particular day had been of an unwonted sort, and he had often performed great physical feats which left him less jaded than his tranquil stroll through the Louvre.

ส่วนนักเขียนที่เกือบจะเรียกได้ว่ามีวิธีการเขียนแตกต่างจาก James โดยสิ้นเชิง คือ Hemingway ผู้ซึ่งสนใจเขียนเรื่องเกี่ยวกับของพฤติกรรมและปัญหาของคนในยุคใหม่ (a modern man) ที่ต้องเผชิญชะตากรรมแบบต่าง ๆ ในสังคมปัจจุบัน เรื่องของเขาส่วนใหญ่จะแสดงให้เห็นว่าคนเหล่านั้นพยายามต่อสู้ดิ้นรนเพื่อพิสูจน์ศักดิ์ศรีของตน และแสดงให้เห็นว่าชีวิตของเขายังมีค่าและมีความหมาย แต่การต่อสู้นั้นมักเป็นไปในทางกายภาพมากกว่าทางด้านจิตใจ ฉะนั้น Hemingway จึงมักเลือกใช้ประโยคสั้น ๆ กระชับได้ใจความในบทแรกของ **The Old Man and the Sea** Hemingway บรรยายถึงชายชราคนหนึ่งด้วยภาษาเรียบ ๆ ง่าย ๆ

- He was an old man who fished alone in a skiff in the Gulf Stream and he had gone eighty-four days now without taking a fish. In the first forty days a boy had been with him. But after forty days without a fish the boy's parents had told him that the old man was now definitely and finally *salao*, which is the worst form of unlucky, and the boy had gone at their orders in another boat which caught three good fish the first week. It made the boy sad to see the old man come in each day with his skiff empty and he always went down to help him carry either the coiled lines or the gaff and harpoon and the sail that was furled around the mast. The sail was patched with flour sacks and, furled, it looked like the flag of permanent defeat.

What Is the Meaning of Tone

คำว่า “tone” หมายถึงการแสดงออกของทรศนะท่าที ในภาษาพูดเมื่อกล่าวถึง “tone” ก็หมายถึงน้ำเสียงและท่วงทำนองในการพูด ซึ่งจะสะท้อนให้ทราบถึงอารมณ์ เจตนา และท่าทีของผู้พูด สำหรับในภาษาเขียน คำว่า “tone” หมายถึงคุณลักษณะของวิธีการเขียน ซึ่งจะสะท้อนให้ทราบถึงท่าทีและเจตนาของนักเขียนที่มีต่อเรื่องที่เขเขียนและต่อผู้อ่าน

Types of Tone

๑. **Understatement** หมายถึงการที่นักเขียนไม่ได้แสดงทรศนะท่าทีต่อเรื่องที่เขียน นักเขียนเพียงแต่เล่าว่ามีอะไรเกิดขึ้น แต่ไม่ได้แทรกคำวิจารณ์หรืออารมณ์ใด ๆ ในการบรรยายนั้นเลย เช่นในเรื่อง **A Way You'll Never Be**, Hemingway ได้เล่าถึงการชมชื่นโดยมิได้วิจารณ์ว่าการกระทำนั้นเป็นการกระทำผิดศีลธรรมหรือไม่ ด้วยวิธีนี้นักเขียนสามารถหลีกเลี่ยงจากการเอาตัวเข้าไปผูกมัดต่อทรศนะท่าทีใด ๆ และปล่อยให้ผู้อ่านใช้หลักศีลธรรมของแต่ละคนตัดสินการกระทำนั้นด้วยตนเอง

๒. **Hyperbole** เป็นวิธีการบรรยายอย่างเกินความจริง ซึ่งตรงกันข้ามกับ understatement เช่น Charles Dickens กล่าวถึงยุคการปฏิวัติฝรั่งเศสว่าเป็น “the best of times” และ “the worst of times” ทั้ง ๆ ที่ความเป็นจริงแล้วไม่มีใครสามารถตัดสินใจได้ว่า ยุคใดเป็นช่วงที่ดีที่สุดหรือเลวที่สุด แต่ละยุคมักจะมีทั้งส่วนดีและส่วนเสียทั้งนั้น

๓. **The Middle Style** หมายถึงการที่นักเขียนใช้วิธีการเขียนแบบเป็นกลาง คืออยู่ระหว่าง understatement และ hyperbole โดยประสงค์ที่จะเสนอภาพที่ถูกต้องและเป็นตามที่สิ่งเหล่านั้นเป็นอยู่ เช่น **The Great Gatsby** ของ Scott Fitzgerald

๔. **Irony** เป็นการบรรยายในลักษณะที่แสดงนัยในทางกลับกัน เช่น เมื่อเด็กขำขงเล่นทิ้ง ผู้ใหญ่ก็ขมขม ทั้ง ๆ ที่ควรจะตำหนิหรือว่ากล่าว เมื่อเด็กช่วยทำงาน ผู้ใหญ่ก็ดูว่า แทนที่จะให้คำชมเชย สำหรับในการเขียนนวนิยาย อาจแบ่ง irony ออกเป็น ๒ ประเภท คือ

- Verbal irony หมายถึงการใช้คำพูดในทางตรงกันข้ามกับความเป็นจริง เช่น กล่าวว่ “Oh, great” ในขณะที่มีอารมณ์เศร้า หรือกล่าวว่ “She is such a sweet girl.” ทั้ง ๆ ที่ทุกคนทราบดีว่าเด็กผู้หญิงคนนั้นทั้งดื้อทั้งซน

- dramatic irony (situational irony) เกิดขึ้นเมื่อตัวละครในเรื่องขาดความรู้ความเข้าใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ ในเรื่อง ซึ่งเป็นผลทำให้ตัวละครปฏิบัติตัวไปในทางที่ทำให้สถานการณ์ในชีวิตตนเลวร้ายไปกว่าเดิม อย่างไรก็ตาม ผู้อ่านจะเข้าใจเหตุการณ์ทุกอย่างดี และจะ

เกิดความสมเพชในชะตากรรมของตัวละคร ในขณะที่เดียวกันก็ใคร่จะทราบว่าจะเหตุการณ์ต่อไปจะเป็นอย่างไร เช่น เหตุการณ์ตอนหนึ่งในเรื่อง **Sister Carrie** ของ Theodore Dreiser

- The scene was one in the Covenant, in which the wife listened to the seductive voice of a lover in the absence of her husband.

“Served him right,” said Drouet afterward, even in view of the keen expiation of her error, “I haven’t any pity for a man who would be such a chump as that.”

“Well you never can tell.” returned Hurstwood gently, “He probably thought he was right.”

“Well, a man ought to be more attentive than that to his wife if he wants to keep her.”

ในตอนนี้ ตัวละครสำคัญ ๓ คน คือ Carrie, Drouet และ Hurstwood ได้ไปดูละครด้วยกัน เหตุการณ์ในละครนั้นตรงกับสภาพในชีวิตจริงของคนทั้งสาม กล่าวคือ ในละคร-ฝ่ายภรรยา กำลังเคลิบเคลิ้มไปกับคำหวานของชายชู้ Drouet ที่เป็นสามีของ Carrie ได้กล่าวเชิงสมน้ำหน้าฝ่ายสามี ในละครว่าที่สถานการณ์เป็นเช่นนี้เพราะสามีไม่ให้ความสนใจภรรยาของตนเท่าที่ควร ในขณะที่วิจารณ์การแสดงในละครเช่นนั้น Drouet ไม่ได้ตระหนักว่า ตนเองก็ตกอยู่ในฐานะเช่นเดียวกับสามีในละคร เพราะตนเองก็ขาดความเอาใจใส่ใน Carrie ภรรยาของตน จนทำให้เธอหันไปฝากฝังใน Hurstwood เพื่อนของตน

VI. DESCRIPTIVE AND NARRATIVE TECHNIQUE

ส่วนประกอบอีก ๒ ชนิด ที่ช่วยเสริมให้นวนิยายมีความน่าสนใจมากขึ้น คือ วิธีการพรรณนาให้ผู้อ่านหลับตามองเห็นภาพสิ่งต่าง ๆ ในเรื่องอย่างหนึ่ง และการบรรยายให้ผู้อ่านเข้าใจสถานการณ์หรือเหตุการณ์บางตอนในเรื่องให้ดีขึ้น

คำว่า “description” หมายถึงการเสนอรายละเอียดโดยตรงเกี่ยวกับลักษณะของบุคคล สถานที่ หรือสิ่งของ โดยการพรรณนาเพื่อก่อให้เกิดความรู้สึกด้านประสาทสัมผัส (the sensory experience) เช่น รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส เป็นต้น

ในการพรรณนาเกี่ยวกับลักษณะตัวละคร นักเขียนอาจจะกล่าวถึงเฉพาะรูปร่างหน้าตาภายนอกเท่านั้น เช่น Nathaniel Hawthorne ได้บรรยายถึงลักษณะของ Hester Prynne ในเรื่อง **The Scarlet Letter** ไว้ดังนี้

“The young woman was tall with a figure of perfect elegance on a large scale. She had dark and abundant hair, so glossy that it threw off the sunshine with a gleam, and a face which, besides being beautiful regularity of feature and richness of complexion, had the impressiveness belonging to a marked brow and deep black eyes. She was ladylike.... characterized by a certain state and dignity, rather than by the delicate, evanescent, and indescribable grace.....”

สำหรับวิธีการพรรณนารายละเอียดทางด้านรูปร่างหน้าตาภายนอกนี้ นักเขียนจะต้องเลือกรายละเอียดที่จะเขียนเพื่อให้รายละเอียดเหล่านั้นสอดคล้องและมีประโยชน์ในการเล่าเรื่อง โดยส่วนรวมด้วย เช่น การที่ Hawthorne เลือกใช้คำว่า “elegance, ladylike, dignity” พรรณนาลักษณะของ Hester Prynne นั้น สะท้อนให้เห็นนิสัยใจคอของตัวละครนั้นด้วย เมื่อผู้อ่านได้ติดตามเรื่องต่อไปก็จะทราบว่ คำพรรณนานั้นเหมาะสมกับตัวละครหรือไม่

ส่วนการพรรณนาลักษณะสถานที่ จะขอยกตัวอย่างผลงานของ Sinclair Lewis ตอนที่พรรณนาถึงห้อง ๆ หนึ่งในบ้านของ George F. Babbitt ตัวละครเอกของเรื่อง **Babbitt**

“The room displayed a modest and pleasant color-scheme,... The walls were gray, the woodwork white, the rug a severe blue; and very much like mahogany was the furniture--the bureau with its great clear mirror, Mrs. Babbitt’s dressing-table with toilet-articles of almost solid silver, the plain twin beds, between them a small table holding a standard electric bedside lamp, a glass of water, and a standard bedside book with colored illustration.... The mattresses were firm but not hard,....the hot-water radiator was of exactly the proper scientific surface for the cubic contents of the room. The windows were large and easily-opened, with the best catches and cords, and Holland roller-shades....”

จากคำพรรณนาดังกล่าว ผู้อ่านคงจะพอมองเห็นสภาพห้อง และเครื่องตกแต่งภายในห้องนี้ได้อย่างชัดเจน เพราะ Sinclair Lewis เลือกใช้ถ้อยคำในการพรรณนาได้อย่างเหมาะสม เช่น กล่าวถึงลักษณะพรมในห้องว่า “firm but not hard”

Narrative Technique

หมายถึงวิธีการเล่าเรื่องซึ่งอาจแบ่งได้เป็น ๒ แบบคือ

๑. **Panoramic Technique** หมายถึงการบรรยายสภาพโดยทั่วไปเกี่ยวกับสถานที่และระยะเวลาของเรื่องที่จะเล่าต่อไป โดยมีได้เจาะจงรายละเอียดปลีกย่อยอื่น ๆ การบรรยายเช่นนี้จะ

ทำให้ผู้อ่านมีความกระจางว่าเรื่องนั้นเกิดขึ้นที่ใด สังคมใด และในระยะเวลาใดซึ่งจะทำให้ผู้อ่านสามารถสร้างภาพพจน์ได้จากประสบการณ์ หรือความรู้ที่เคยได้รับเกี่ยวกับสถานที่เท่านั้น ในระยะเวลานั้นไม่ว่าเป็นเช่นใด จะช่วยให้เข้าใจเรื่องต่อไปได้ง่ายขึ้น เช่น การบรรยายถึงลักษณะโดยทั่วไปของเรื่อง **The Scarlet Letter** ว่า

“Among any other population, or at a later period in the history of New England, the grim rigidity that petrified the bearded physiognomies of these good people would have augured some awful buisness in hand. It could have betokened nothing short of the anticipated execution of some noled culprit, on whom the sentence of a legal tribunal had but confirmed the verdict of public sentiment.....”

จากการบรรยายทำให้ทราบว่าเรื่องที่จะเล่านี้เกิดขึ้นในสังคมของกลุ่ม Puritan ซึ่งเคร่งศาสนามาก และถือว่าหลักของศาสนาก็คือกฎหมายของสังคม ผู้ใดกระทำความผิดทางด้านศาสนาก็จะลงโทษอย่างรุนแรง รายละเอียดเหล่านี้ทำให้เข้าใจบรรยากาศโดยทั่วไปของสังคมและลักษณะนิสัยใจคอของสมาชิกในสังคมนั้น

ประโยชน์ของการบรรยายวิธีนี้จะช่วยให้การเล่าเรื่องดำเนินไปได้รวดเร็วขึ้นเพียงแต่ Hawthorne บรรยายว่า เรื่องนี้เกิดขึ้นใน Puritan Society ผู้อ่านก็คงจะวาดภาพถึงสังคมและผู้คนได้ทันที โดย Hawthorne ไม่ต้องให้รายละเอียดมากนัก

๖. Scenic Technique หมายถึงการบรรยายถึงสถานที่เฉพาะแห่งที่มีเหตุการณ์เกิดขึ้น เพื่อให้ทราบรายละเอียดว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นในสถานที่แบบใด และมีส่วนประกอบใดบ้าง รวมทั้งเกิดขึ้นในเวลาใด การบรรยายวิธีนี้ต้องการจะทำให้ผู้อ่านได้ทราบรายละเอียดปลีกย่อยที่ชัดเจน เช่น การบรรยายฉาก ๆ หนึ่งในเรื่อง **Tess of the D'Urbervilles** ของ Thomas Hardy อันเป็นตอนที่ Tess กำลังเกี่ยวข้าวในนา

“Her binding proceeds with clock-like monotony. From the sheaf last finished she draws a handful of ears, patting their tips with her left palm to bring them even. Then stooping low she moves forwards, gathering the corn with both hands against her knees, and pushing her left gloved under the bundle to meet the right on the other side, holding the corn in an embrace like that of a lover. She brings the ends of the bond together, and kneels on the sheaf while she ties it, beating back her skirts now and then when lifted by the breeze.....”

จากการบรรยายอย่างละเอียดถึงกรรมวิธีในการมัดรวงข้าวนี้คงจะทำให้ผู้อ่านวาดภาพได้ เช่นเดียวกับกำลังดูละครหรือภาพยนตร์ว่า Tess ได้ทำงานของเธอเป็นลำดับขั้นตอนอย่างไร Thomas Hardy ได้บรรยายอย่างละเอียดจนแม้กระทั่งว่า Tess ต้องคอยเอามือปิดกระโปรงมิให้ปลิวเปิดขึ้นตามแรงลม

ประโยชน์ของวิธีการบรรยายแบบนี้ คือ ทำให้ผู้อ่านมีความรู้สึกใกล้ชิดกับเหตุการณ์นั้น เหมือนกับได้ร่วมอยู่ในขณะเหตุการณ์นั้น ๆ เกิดขึ้น

VII. DIALOGUE

ส่วนประกอบที่สำคัญในการเขียนนวนิยายอีกประการ คือ “dialogue” ซึ่งหมายถึง บทสนทนาระหว่างตัวละครในเรื่อง การที่นวนิยายจำเป็นต้องมี “dialogue” ก็เพื่อสนองความต้องการของผู้อ่านในด้านรายละเอียดปลีกย่อยต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวละคร กล่าวคือ นอกจากผู้อ่านจะต้องการทราบลักษณะรูปร่าง หน้าตาของตัวละครผู้อ่านยังอยากรับต่อไปอีกว่า ตัวละครจะพูดสนทนาโต้ตอบกันอย่างไรด้วย

สำหรับลักษณะสำคัญของ “dialogue” มีดังนี้

๑. มีความเป็นธรรมชาติ (natural) กล่าวคือ ถ้อยคำที่เขียนในการสนทนาโต้ตอบของตัวละครจะต้องมีลักษณะเป็นธรรมชาติ คล้ายคลึงกับที่บุคคลพูดคุยกันในชีวิตจริงเช่นบางตอนอาจจะ เป็นถ้อยคำโต้ตอบอย่างสั้น ๆ ที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ก็ได้

๒. มีการเลือกสรร (Selective) กล่าวคือ นักเขียนจะต้องเลือกว่าควรจะเขียนบทสนทนาตอนใดบ้าง ตามปกติในชีวิตจริงการสนทนาระหว่างบุคคลในบางตอนอาจจะมี ความเย็นเยือกและขาดความต่อเนื่องกันบ้าง เช่น “It’s, uh, you know, uh, uh, will, you know, sort of...” ในนวนิยายแม้ว่าจะต้องเสนอบทสนทนาที่เป็นธรรมชาติที่สุด แต่ลักษณะถ้อยคำดังกล่าวอย่างมา นี้ อาจจะตัดทิ้งไปได้ เพราะถ้าเขียนลงไปด้วยก็จะทำให้ผู้อ่านเกิดความเบื่อหน่าย รำคาญและเป็นการเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์

๓. มีความคงที่ (consistent) กล่าวคือในฐานะที่ “dialogue” เป็นส่วนหนึ่งของการเล่าเรื่องทั้งหมด ฉะนั้นการเขียนบทสนทนาต่าง ๆ ของตัวละครก็ต้องมีความสอดคล้องและต่อเนื่องกันกับลักษณะการเขียน (style) ส่วนอื่น ๆ ของเรื่องด้วย ทั้งนี้เพื่อให้การเล่าเรื่องราบรื่นและเข้ากันได้ดี

๔. มีความเหมาะสม (appropriate) กล่าวคือการใช้ถ้อยคำในการสนทนาจะต้องเหมาะสมกับตัวละครแต่ละตัวด้วย โดยจะต้องคำนึงถึงพื้นฐานของตัวละครในเรื่องเรื่อง เช่น ครอบครัวย การศึกษา สถานภาพในสังคม นิสัยใจคอ เป็นต้น เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยสำคัญในการพูดจาของบุคคลโดยทั่วไปในชีวิตจริง

สำหรับประโยชน์ของ “dialogue” ในการเขียนนวนิยายก็คือ

๑. เพื่อความเข้าใจเกี่ยวกับตัวละคร เนื่องจากคำพูดของตัวละครจะเปิดเผยหรือยืนยันให้ผู้อ่านมีความมั่นใจเกี่ยวกับตัวละครเพิ่มขึ้น เช่น การสังเกตว่าตัวละครตัวหนึ่งมักจะพูดให้ร้ายและไม่จริงใจต่อตัวละครอื่น ๆ เสมอ ทำให้แน่ใจว่าตัวละครนั้นมีนิสัยเช่นใด

๒. ทำให้ทราบอารมณ์ของตัวละครในขณะใดขณะหนึ่งที่ตามธรรมชาติบุคคลเมื่อมีอารมณ์เปลี่ยนแปลงไปจากปกติ การใช้ถ้อยคำหรือน้ำเสียงในการพูดจะเปลี่ยนไปด้วย ฉะนั้นในการเขียนนวนิยายแทนที่จะบรรยายโดยตรง นักเขียนอาจแสดงให้เห็นความเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ของตัวละครได้โดยการเปลี่ยนแปลงลักษณะการพูดและการใช้ถ้อยคำของตัวละครให้สอดคล้องกับอารมณ์ในขณะนั้น ๆ เช่น อารมณ์โกรธ ดีใจ เศร้าใจ เป็นต้น

๓. ให้ทราบรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง โดยการที่นักเขียนเสนอรายละเอียดที่มีความสำคัญต่อเนื้อเรื่องผ่านทางตัวละคร แทนที่จะบรรยายทุกอย่างโดยตรง แต่วิธีการให้รายละเอียดโดยผ่านทางคำพูดของตัวละครอาจทำให้อ่านเชื่อถือได้มากเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับลักษณะของตัวละครที่เป็นผู้พูด หากเห็นรายละเอียดที่มาจากตัวละครที่เป็นผู้ใหญ่ที่น่าเชื่อถือข้อความก็น่าเชื่อถือ หากมาจากตัวละครที่กะล่อน ซื่อโกง ข้อความนั้นก็อาจไม่จริงก็ได้

๔. ช่วยในการดำเนินเรื่อง การสนทนาโต้ตอบระหว่างตัวละครอาจจะเปิดเผยให้ทราบว่า มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นบ้าง โดยที่นักเขียนไม่จำเป็นต้องเล่าถึงเหตุการณ์นั้นโดยตรง วิธีนี้จะช่วยให้การดำเนินเรื่องรวดเร็วขึ้น

VII. THEME (A central or dominating idea in a story)

คำว่า “theme” ในความหมายทั่วไปคือ “the meaning of the story” ซึ่งอาจจะประกอบด้วย “some practical moral advice” ที่ได้รับการอ่านเรื่อง หรือ “some sort of comment on the subject” หรือ “a hidden meaning illustrated by the story” แต่ “theme” มิได้หมายถึงสิ่งใด ๆ สิ่งหนึ่งดังกล่าวมาข้างต้นแม้ว่าในนวนิยายบางเรื่องผู้อ่านอาจพบว่า “theme” มีลักษณะคล้ายสิ่งที่กล่าวมาแล้ว

ตามความหมายที่แท้จริงแล้ว “theme” คือข้อความทั่วไปเกี่ยวกับความจริงของชีวิต หรือบุคคลในเรื่องที่นักเขียนต้องการจะให้อ่านค้นพบ หรือเข้าใจเมื่ออ่านเรื่องจบแล้ว “theme” มิได้หมายถึงส่วนหนึ่งส่วนใดของเรื่อง เช่น บทเรียนทางศีลธรรมที่อาจจะได้รับเมื่อตัวละครกระทำการอย่างหนึ่งขึ้น แต่หมายถึงสิ่งที่ปรากฏในเรื่องทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ

How to Discover a Theme

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า “theme” คือความหมายที่นักเขียนค้นพบขณะเขียนเรื่องและผู้อ่านค้นพบขณะที่อ่าน ฉะนั้นการจะค้นพบ “theme” ได้ก็คือ การอ่านเรื่องทั้งหมดอย่างใช้ความคิดพิจารณาเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยตลอดและคำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบทุกส่วนที่มีต่อส่วนรวมของเรื่อง เช่น การดำเนินเรื่อง ตัวละคร เมื่อได้พิจารณาทุกส่วนอย่างละเอียดผู้อ่านก็อาจจะสรุปได้ในที่สุดว่า ความหมายที่ผู้เขียนต้องการจะให้ค้นพบคืออะไร และความหมายที่ค้นพบได้นั้นก็คือ “theme” ของเรื่อง

ในเรื่อง **The Pearl** ของ John Steinbeck เกี่ยวกับชาวประมงยากจนคู่หนึ่งผู้โชคได้ไข่มุกล้ำค่าเม็ดหนึ่ง การมีไข่มุกในครอบครองทำให้ต้องประสบเหตุการณ์ร้ายต่าง ๆ เช่น ต้องคอยระวังภัยจากขโมย ขาดความไว้วางใจในเพื่อนมนุษย์ ต้องสูญเสียลูกชายสุดที่รัก เป็นต้น ในที่สุดจึงขว้างไข่มุกนั้นทิ้งไป เหตุการณ์จึงสงบลง ในเรื่องนี้ “theme” ก็คือความสุขของมนุษย์มิได้อยู่ที่ทรัพย์สินแต่ขึ้นอยู่กับความรักความเห็นอกเห็นใจในเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

นวนิยายบางเรื่องให้ความสำคัญกับตัวละครมากเป็นพิเศษ ฉะนั้นในการค้นหา “theme” ผู้อ่านก็จำเป็นต้องให้ความสนใจกับชนิดของตัวละครที่เรื่องนั้นเกี่ยวข้องกับ เนื่องจากนักเขียนต้องการแสดงให้เห็นค่านิยมของชีวิตคนกลุ่มหนึ่ง เช่น Henry James จะให้ความสนใจต่อชีวิตคนที่มึลลักษณะอ่อนไหวและมีความสามารถในการเข้าสังคม ในเรื่อง **The American** เป็นการเปรียบเทียบค่านิยมของคนในกลุ่มสังคมที่แตกต่างกัน คือชาวอเมริกัน ชาวยุโรป

ในนวนิยายบางเรื่อง “theme” อาจจะขึ้นอยู่กับความแตกต่างในการดำเนินเรื่อง ซึ่งบางครั้งตัวละครเป็นผู้กระทำเหตุการณ์ต่าง ๆ เช่น ในนวนิยายของ Henry Feilding แต่บางครั้งเหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นโดยตัวละครไม่มีทางเลือกเช่น ในนวนิยายของ Thomas Hardy การดำเนินเรื่องที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับทฤษฎีของนักเขียนเกี่ยวกับโชคชะตาของมนุษย์ว่า มนุษย์เป็นผู้กำหนดโชคชะตาของตน หรือถูกกำหนดให้เป็นไปตามโชคชะตาโดยเสียดไม่ได้ นอกจากนี้นักเขียนบางคนให้ความสนใจการกระทำต่างกัน บางคนสนใจกับการแสดงออกทางกาย เช่น Ernest Hemingway แต่บางคนสนใจในสติปัญญา ความรู้สึกผิดชอบของตัวละคร เช่น Henry James ความแตกต่างข้อนี้ก็ทำให้ความหมายของการกระทำต่าง ๆ ในนวนิยายแต่ละเรื่องแตกต่างกันไปด้วย ซึ่งผู้อ่านจะต้องเข้าใจในความแตกต่างเหล่านี้เพื่อจะเข้าใจและค้นพบ “theme” ของเรื่องได้

มูลเหตุจูงใจให้ตัวละครกระทำการใด ๆ มีส่วนสำคัญในการค้นหา “theme” เช่นกัน ในนวนิยายที่นักเขียนเล่าเรื่องราวตัวละครกระทำการใด ๆ ลงไปด้วยความโลภ แสดงว่านักเขียนต้องการจะประเมินคุณค่าของตัวละครนั้น บางเรื่องนักเขียนสนใจในการวิเคราะห์มูลเหตุจูงใจด้าน

จิตวิทยา เช่น ใน **The Great Gatsby** ของ Scott Fitzgerald ก็แสดงให้เห็นว่าการกระทำต่าง ๆ ของมนุษย์เป็นผลมาจากสภาพทางจิตใจของบุคคลนั้น

การบรรยาย setting ก็มีส่วนสำคัญเช่นกัน นักเขียนบางคนสนใจเขียนนวนิยายที่เกิดขึ้นในชนบท บางคนสนใจเขียนเรื่องในเมืองใหญ่ บางคนก็บรรยายเฉพาะ neutral setting การเลือก setting ที่แตกต่างกันแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของนักเขียนในด้านประสบการณ์ ความรู้สึกนึกคิด และค่านิยมในด้านต่าง ๆ อันจะทำให้ “theme” ในเรื่องต่างกันไป

วิธีการถ่ายทอดเรื่องก็มีส่วนสำคัญเช่นกัน การเลือก “Limited point of view” อาจแสดงถึงความไม่เชื่อถือในการแสดงทรรศนะหลายฝ่ายเกี่ยวกับประสบการณ์ใด ๆ หรืออาจแสดงว่าสิ่งที่เราได้มาจากข่าวสารมีคุณค่ามากกว่าข่าวสารจริง ๆ ส่วนการบรรยายแบบ omniscient อาจแสดงถึงความเชื่อมั่นว่าเราทุกคนมีความสามารถจะเข้าใจประสบการณ์ต่าง ๆ ได้เต็มที่

นอกจากนี้ยังมีส่วนประกอบอื่น ๆ ในนวนิยายที่มีส่วนสำคัญในการค้นพบ “theme” คือวิธีการเขียนซึ่งแสดงถึงความคิดของนักเขียนที่มีต่อประสบการณ์ และรวบรวมสิ่งประสบพบเห็นนั้นเป็นเรื่องราว น้ำเสียงที่ใช้แสดงก็ให้ทัศนคติ ท่าทีของนักเขียนต่อเนื้อหาสาระที่เขียนและต่อผู้อ่าน ส่วนค่านิยมต่าง ๆ เช่น ความดี ความเลว ความชอบ ความไม่ชอบเกี่ยวกับตัวละครในเรื่องมักจะสะท้อนให้เห็นค่านิยมส่วนตัวของนักเขียนด้วย

What Is the Importance of Theme

จุดประสงค์ของนักเขียนในการเขียนนวนิยายก็คือ ความปรารถนาที่จะถ่ายทอดหรือเล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้พบเห็นมาให้ผู้อื่นทราบด้วย โดยนักเขียนจะรวบรวมประสบการณ์ของเขาให้เป็นระเบียบ เป็นเรื่องเป็นราวที่ต่อเนื่องกัน พร้อมกับจะสอดใส่ความหมายของประสบการณ์เหล่านั้นไปในการเขียนเรื่องด้วย เพื่อจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจในความหมายเช่นเดียวกับตัวเขา ฉะนั้น “theme” จึงมีความสำคัญในฐานะที่แสดงให้เห็นความปรารถนาของมนุษย์ในการให้ความหมายต่อประสบการณ์ของตน

ความเข้าใจในประสบการณ์ที่ได้รับจากนวนิยายต่างจากความเข้าใจในปรัชญาหรือศาสนา ซึ่งมีลักษณะเป็นนามธรรม ส่วนนวนิยายจะแสดงให้เห็นตัวอย่างของประสบการณ์ที่เห็นชัด ทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจความฉลาดที่แตกต่างจากที่ได้รับในการเรียนรู้ปรัชญาหรือมีประสบการณ์ด้วยตนเอง สำหรับ “theme” ก็สอดแทรกในตัวอย่างของประสบการณ์เหล่านั้น

นอกจากนี้ “theme” ยังเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในเรื่อง เนื่องจากทำให้ส่วนประกอบทุกอย่างรวมเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียว เพราะนักเขียนกำหนดวิธีการ ดำเนินเรื่อง สร้างตัวละคร เลือกวิธีการเล่าเรื่อง และส่วนประกอบอื่น ๆ ก็เพื่อจะให้ “theme” ปรากฏอย่างเด่นชัด